

A. V. GEIGER

FAN

TOTAL

UNA INTRIGA ROMÀNTICA PLENA DE SORPRESES

**«UN LLIBRE APASSIONANT»,
ANNA TODD, AUTORA D'AFTER**

fanbooks

A.V. Geiger

Fan total

Traducció d'Esther Roig

Estrella Polar

Títol original: *Follow me back*
Publicat originalment als Estats Units per Sourcebooks,
un segell de Sourcebooks, Inc. www.sourcebooks.com
© A.V. Geiger, 2017
© de la traducció: Esther Roig, 2017
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Avinguda Diagonal 662-664, 08034 Barcelona.

www.fanbooks.cat

Primera edició: juliol del 2017
ISBN: 978-84-16716-43-2
Dipòsit legal: B. 11.910-2017

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PROJECTAR

12 d'agost de 2016

—NO ESTÀS OBSESSIONADA. El que fas és projectar.

—Projectar? —La Tessa va deixar de mirar la serpentina gruixuda de cabells castanys que feia mitja hora que trenava i destrenava. Va mirar amb incertesa els ulls de la seva psiquiatra, la doctora Regan, asseguda a l'altre cantó del dormitori.

—És un mecanisme de defensa habitual —va dir la doctora Regan. El seu to era neutre, com sempre (l'equivalent humà al soroll blanc de les màquines), però mentre parlava es bellugava incòmoda. Estava asseguda en un puf rosa amb els turmells encreuats, maldant per mantenir un posat professional. Normalment, només rebia els pacients a la consulta, però amb la Tessa havia fet una excepció.

La Tessa es va fixar en les mitges de la dona, tibants als genolls, i no va poder evitar un sentiment d'admiració. Calia molta fortalesa mental per desafiar la calor de l'estiu de l'oest de Texas posant-se mitges. Ella només duia una samarreta i uns pantalons curts de pijama de cotó que amb prou feines li tapaven la part de dalt de les seves cuixes esveltes.

—Projectar —va dir la doctora Regan—. Utilitzem aquest terme quan un individu agafa els seus pensaments i els seus sentiments i els atribueix a una altra persona, en el teu cas, una celebritat.

—Però si no conec l'Eric Thorn. Ni tan sols he anat mai a un dels seus concerts!

La doctora Regan va agafar el diari de pensaments de la Tessa i va anar al començament. No va fer cap comentari sobre els dibuixos gargotejats a la coberta: un garbuix de cors, éssers fantàstics i cares humanes sense ulls. «Ni projec-

ció ni punyetes», va pensar la Tessa, arrufant el nas. Segurament haurien de parlar del fet que no podia ni suportar que li miressin els seus propis gargots.

La doctora Regan va assenyalar una de les primeres entrades de la Tessa.

—Parla'm d'això. Què et va cridar prou l'atenció perquè escrivissis sobre ell?

—Sobre l'Eric? —La Tessa va agafar el quadern d'espiral i va donar una ullada a la pàgina—. Suposo que estava mirant TMZ, la pàgina de xafarderies de famosos. L'havien enxampat passejant per Nova York amb una de les actrius de *Pretty Little Liars*. I evidentment van donar per fet que sortia amb ella.

—Però això no és el que vas escriure.

—És clar que no. Ha vist mai TMZ? És com la fanficció però menys creïble.

La doctora Regan va arquejar les celles; era el més semblant a una expressió facial autèntica. Es va empènyer les ulleres de pasta nas amunt.

—Explica'm el que vas escriure.

La Tessa va doblegar els genolls cap al pit. La neguitejava recordar com l'havien afectat les imatges borroses dels paparazzi. L'Eric i aquella noia... No semblava que estigués sortint amb ella. Gens. Al vídeo se'l veia caminant a bon pas, llançant una mirada furtiva per sobre l'espatlla i accelerant el ritme. Llavors la càmera li enfocava la cara. Els ulls blaus penetrants miraven directament a la pantalla. I l'expressió de la cara...

—No semblava un noi content amb la seva nòvia de feia pocs dies —va dir la Tessa a la psiquiatra—. A mi no m'ho va semblar.

—A tu què et va semblar?

La Tessa va tancar els ulls.

—Com si estigués mort de por.

—Bé, Tessa. —La doctora Regan va fer un cop de cap d'aprovació—. I què creus que vol dir això respecte del teu estat d'ànim?

—Vol dir que m'ho vaig imaginar? Que sóc jo, de fet, la que està morta de por?

La doctora Regan es va tirar endavant amb vehemència. Es va recollir uns cabells grisos darrere l'orella.

—Suposo que és possible —va dir la Tessa, a poc a poc—. És una de les coses que més por em fan, suposo. Caminar per una vorera plena de gent, sense saber si em segueixen...

La doctora Regan va agafar el quadern de pensaments i el va tancar.

—Perfecte. Continua.

—Però no va ser només aquella vegada —va dir la Tessa, pensant en veu alta—. Cada vegada que mira directament a la càmera, se li veu aquesta espurna de por.

—Por de què?

—Com si se sentís perseguit. Perseguit o... —La Tessa va callar, buscant la paraula adequada. Els seus ulls es van passejar per la coberta del diari i es van aturar sobre un cervatell que havia dibuixat fugint esperitat—. Perseguit, potser? No ho sé.

—És molt interessant, Tessa.

—Sí? És interessant? —A la Tessa se li va escapar el riure. «Interessant». Deu ser un d'aquells termes psicològics obscurs per a quan el pacient té una ment totalment obsessiva. La doctora Regan no sabia de la missa la meitat. Cada vegada que la Tessa es posava a fer els seus exercicis de consciència plena, acabava escrivint històries sobre l'Eric Thorn. Ja havia omplert dos diaris amb les trames elaborades que s'havia imaginat—. No pot ser bo, oi?

La doctora Regan va treure un bloc i va escriure alguna cosa ràpidament.

—Pot ser que et sentis més segura explorant les teves ansietats assignant-les a un altre. De fet, pot ser molt útil, sempre que sàpigues què estàs fent. Intenta pensar com es podrien relacionar les teves teories sobre aquest personatge famós amb el que va passar al juny.

La Tessa va respondre amb un so escanyat, abraçant-se encara més fort els genolls. Havia passat el mes de juny a

Nova Orleans, participant en un programa d'escriptura creativa per a adolescents de vuit setmanes, o si més no havia de durar vuit setmanes. La Tessa havia deixat el programa a la meitat i havia tornat a casa, a la seguretat de la seva habitació de sempre. Ara l'estiu gairebé s'havia acabat i encara no era capaç de parlar de per què havia marxat.

—No... em va dir que no calia... fins que no m'hi veiés amb cor...

—D'acord, Tessa. —La doctora Regan va aixecar una mà conciliadora—. Pensa en la respiració. Així.

La Tessa es va empassar la saliva. Una ansietat creixent amenaçava de xuclar-la, però va centrar els pensaments en la distracció que la feia sentir més bé. Eric, Eric Thorn. La Tessa va cantussejar el seu nom mentalment, alhora que inspirava aire amb força cap als pulmons. Representava que havia de retenir l'aire mentre comptava fins a cinc, però ella tenia el seu petit truc per a aquesta tècnica de relaxació concreta. *Eric u... Eric dos... Eric tres...* La Tessa va observar com li pujava i baixava el pit fins que la tensió de les espatlles es va fondre.

—Bé, Tessa —va dir la doctora Regan—. Podem mantenir la conversa al voltant de l'Eric Thorn si t'has de sentir més còmoda.

—El que no entenc és per què el vaig triar. Per què l'Eric Thorn, precisament?

—A tu què et sembla? Per què creus que hi tens aquesta fixació?

La Tessa va sentir que se li escalfaven les galtes. Se'n considerava una fan des del seu primer àlbum, feia uns anys, però últimament la seva fascinació havia assolit un nou nivell. Anava molt més enllà de les històries que escrivia al seu diari de pensaments. Cada vegada que trobava una foto nova d'ell, sentia una necessitat compulsiva de guardar-la a la galeria de fotos del mòbil. Tenia més imatges acumulades de l'Eric Thorn que de cap de les persones que coneixia a la vida real. A la seva habitació, la Tessa havia despenjat totes les fotografies que abans decoraven les parets groc clar, però

havia deixat el pòster del concert de l'Eric Thorn al seu lloc d'honor sobre el llit.

—No ho sé —va dir la Tessa—. Potser perquè està bo? —Se li'n van anar els ulls cap al pòster i va contemplar l'escena que coneixia tan bé. L'Eric actuant a l'escenari, amb una guitarra elèctrica recolzada sobre els músculs marcats del pit. Tenia el cap tirat enrere, els ulls tancats, perdut en la música...

La doctora Regan va mirar per sobre les ulleres el tors suat de l'Eric.

—M'imagino que hi ha alguna cosa més —va dir—. Però deixem-ho perquè t'ho pensis per a la nostra pròxima sessió. Ara parla'm dels teus exercicis de dessensibilització. Com t'han anat aquesta setmana?

La Tessa es va mossegar l'ungla del dit gros, ja rosegada fins a l'extrem. La psiquiatra va omplir el silenci mentre la noia dubtava.

—La setmana passada vas poder seure mitja hora a la sala amb la teva mare i el teu xicot, l'Scott.

—Sí —va murmurar la Tessa.

—I el teu objectiu d'aquesta setmana era intentar tocar el pom de la porta de casa.

—Bé, no va passar, exactament. —La Tessa es va estirar un repeló i el va tallar amb les dents. Sabia que ho havia engegat tot en orris. Havia tardat més d'un mes de teràpia a arplegar prou valor per sortir de la seva habitació, però els últims dies era com si hagués fet un pas enrere enorme—. És que aquesta setmana m'he sentit molt sobrepassada —va dir—. És aquest... això... que ha passat. És una bestiesa.

La doctora Regan va arrufar les celles.

—Què ha passat?

—Res. Una cosa al Twitter.

La psiquiatra va deixar de prendre notes i la va mirar.

—Éts al Twitter?

—Em sap molt de greu —va dir la Tessa. No havia parlat mai del seu compte de Twitter. No li havia semblat impor-

tant. Últimament gairebé no piulava. Però l'última setmana, d'alguna manera, Twitter havia ocupat els seus pensaments—. Ja sé què em dirà. L'hauria de desactivar per centrar-me millor en els meus exercicis.

—No, Tessa. Això encara t'aïllaria més. —La doctora Regan no parava d'escriure mentre parlava—. Qualsevol mena d'interacció pot tenir un valor terapèutic.

—Sí? —La Tessa es va mirar amb escepticisme el mòbil amb la funda de pell sobre la tauleta de nit. L'havia deixat girat, per no distreure's si arribaven notificacions de Twitter durant l'hora de la sessió.

La doctora Regan va assentir.

—El nostre objectiu és que interactuïs amb persones del món exterior, per descomptat, però les xarxes socials poden servir com un primer pas positiu.

—D'acord. Doncs, si fa no fa, és l'únic que he fet aquesta setmana, o sigui que...

—Tens seguidors? Persones amb qui interactuïs?

La Tessa va riure. Quina pregunta. Si algú l'hi hagués preguntat feia dies, la resposta hauria sigut una altra. Un parell de centenars de seguidors i la majoria devien ignorar la seva existència. Però quan la Tessa havia mirat aquell dia el seu compte, en tenia trenta mil. La Tessa encara es marejava només de pensar-hi. Trenta mil seguidors. Trenta mil parells d'ulls, observant totes les seves piulades. Les seves emocions oscil·laven com un pèndol, del terror de pensar que eren tants al desig irracional de tenir-ne més. Els dits li coïen de ganes de mirar el mòbil una altra vegada. Quants en devia haver guanyat en l'estona que feia que parlava amb la doctora Regan?

—És una mica fort —va dir, mentre agafava el mòbil i el mirava.

Tessa H @TessaHeartsEric

SEGUIDORS

30,1m

Va ensenyar la pantalla a la psiquiatra.

—Molt interessant. —La doctora Regan va rumiar posant-se el bolígraf sobre els llavis. Va escriure alguna cosa al bloc.

—Aquesta setmana el meu compte s'ha disparat.

—Què ha passat?

La Tessa va abaixar el cap. Va jugar amb la vora esfilagarsada de la vànova, evitant la mirada de la doctora Reagan.

—Va començar amb un conte que vaig escriure. Sobre l'Eric. La setmana passada en vaig publicar un. El vaig titular «Obsessionada». —La Tessa va estirar un fil que penjava i va observar com es descosia una tira de punts—. Havia de ser una broma que em feia a mi mateixa, sap?

—I què va passar?

—Vaig iniciar el *hashtag* #EricThornObsessionada. Sap què és un *hashtag*?

—Conec el concepte.

El to de la doctora Regan va continuar sent perfectament pla, però se li van il·luminar els ulls amb una mica d'humor i la Tessa es va mossegar el llavi. Normalment donava per fet que algú de l'edat de la doctora Regan no sabia ni descarregar-se una aplicació, però devia haver infravalorat la seva psiquiatra. Va fer un somriure tímid i va continuar.

—El que jo volia era que el llegissin altres fans. Així que vaig fer unes piulades amb fotos sexis d'ell i l'enllaç al meu conte. I no sé com... la cosa es va descontrolar. Va anar molt de pressa. Primer un dels comptes més fan de l'Eric Thorn em va repiular. I llavors @Identificable em va repiular. I després @Flirtrelacions em va repiular. I llavors... ja no recordo qui més ho va fer. Crec que va ser @Publisdenoia? O potser @TotalmentCert? Un d'aquests grans comptes que segueix tothom. I a partir d'aquí corria pertot arreu. Crec que va arribar al número u dimecres. O va ser dijous? Miri. —La Tessa va lliscar el dit per la pantalla i la va tornar a mostrar a la doctora Regan—. Ho veu? Aquestes són totes les etiquetes que han sigut tendència arreu del món.

I allà, encara al tercer lloc de la llista, hi havia les paraules que la Tessa havia escrit al mòbil feia sis dies, ara amplificades per més veus de les que mai hauria gosat imaginar.

#EricThornObsessionada

21,8m tuits